

Aquell dia la mare flotava per casa, com un núvol ho fa pel cel. Hi era present però a la vegada no la veies, no deixava anar aquell fort caràcter amb cara d'angoixada. La meva germana i jo ens miràvem, sense dir-nos res però preguntant-nos-ho tot. La mare sense acabar de posar els peus a terra ens va reunir als tres al menjador, ja es veia que havia de parlar amb nosaltres. Quan per fi va poder contenir les llàgrimes va aixecar el cap de la taula i va xiuxiuejar:

Ja sé que no us he estat franca i us ho hauria d'haver explicat abans però no he reunit el valor suficient. Fa un mes i mig, més o menys, em va començar a fer molt de mal un pit, llavors vaig anar a visitar-me a l'hospital i el metge em va dir que era una bola de fibra acumulada, que no em preocupés,..."ja se't desfarà sola", em va assegurar. Va passar un mes des d'aquella visita i ni la bola ni el mal marxaven. Aquells dies vaig estar rumiant de trucar a una vella amiga que era molt bona metgessa a veure si ella em podia ajudar i així ho vaig fer. Vam quedar a la seva consulta evidentment, el que no era tan evident és que aquell seria un dels dies més durs de la meva vida. Quan ja m'havia acabat de fer les proves va gesticular una cara que només les persones properes a ella coneixem, estava molt preocupada. Ella amb tot el tacte que va poder em va confirmar que tinc càncer de pit, per culpa de dos gens anomenats BRCA 1 i BRCA 2 que han patit una mutació hereditària, d'això que la mare, l'àvia i moltes dones de la família l'haguessin patit, però jo tenia una petites esperança de salvar-me'n. No família, no me n'he salvat, és la crua realitat, tinc càncer de pit per culpa dels dos gens.

Amb un silenci infernal ens vam aixecar els quatre de les cadires, vam anar al centre del menjador i posicionant-la al centre la vam abraçar el més fort que vam poder. Aquella nit com mai ho havíem fet, vam ajuntar

tots els llits de casa i els vam posar a l'habitació més gran per dormir els quatre junts.

Ens va costar grans esforços adormir-nos després d'aquella inesperada i cruel notícia. Quan per fi ho vam aconseguir una veueta rondava pel meu cap. Jo només veia línies de colors unides i entrecruades que es movien sobre un fons blanc. Quan vaig començar a sentir la veu amb claredat vaig parar l'orella.

Hola! Eiii ! Siii! Tuu! Escoltaaaaa'm ! Sóc el gen BRAC 1 i ja sé que part del que té la teva mare és culpa meva, si ho sé i em sento culpable. Ho sento molt de debò, sento molt tot el que li passarà durant aquest temps. Recolzeu-la, feu-li sempre costat i si us plau no em culpeu. Jo no hagués volgut néixer així, no m'agrada fer mal a les persones, de veritat, però així m'ha tocat néixer i igual que tu ara ja no puc canviar.

De cop i volta sento un braç que m'acaricia l'esquena, em giro i veig la meva mare mirant-me amb els ulls plorosos i somrient al veure'm el rostre.